

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ

Szoborbeszéd(Szent István Művelődési Ház,
Székesfehérvár)

Lerogyva e halomra itt
tört testem tovább nem viszem.
Fehérvárott, ha zeng az ősz,
halkan megkondul bronz szívem.
S elnémulnak a verebek
a repkényvel benőtt tűzfalon,
mintha csak Bobory fekete
zakója réme lengene
egy égbe néző
ablakon.

Oldozd fel cserfes nyelvüket,
hagyd, Zoli,
hadd zsi bongjanak,
akár a Jenyiszej jegei,
ha egymást tiporva zajlanak,
vagy Przemysł fölött a légmező,
ha ólomvércsékkal van tele.
Szobrász képében
a halál
csak
az én ajkam forrasztotta le.

Csak az én számban nincs falat,
csak az én nyelvem nincstelen.
Szilágyi Pista, a csibukot,
ha már nem szívod,
add nekem.
Rágjam csonkig a csutorát,
köpjek a porba csillagot,
szökjön szavam a füstön át,
tudassa veletek:
itt vagyok.

S mondja el,
ha már nem leszek,
egy gyászra kibérelt alkonyon,
hogy Gyóni Géza maga volt
a Göncöl prádés kocsisa,
ki mint a saját tenyerét,
úgy ismerte a vén eget.
De amióta lovait
kartácstűz mészárolta le,
bukott baka és fogoly ő –
Krasznnojarszk utcáin kéreget...

Gál Sanyi
tükröt tart szám elé,
tudakolná, hogy mi bajom?
Nem fáj énnekem
semmi sem,
csak négy darabban a két karom.
Hogyha fejemet emelem,
zöld hályog
lépdel szememen,
beszakadt oldalamon
ki-be járkál az életem.

Szomjad hogy tudnánk oltani?
– kérdezi jó Szakolczay.

Rajtam az ezerjő sem segít,
igyatok már, a mindenit!
Álmodom olykor rémeket:
egy színesfémtolvaj méreget.